

му сѣ най-мили на тоя свѣтъ, които знае че е оставилъ, но не знае да ли ще се върне да ги завари! . . .

Като е за молитва, като е за кръсть, и дѣдо Ранчо е християнинъ, па и онъ, безъ да се усѣща какво прави, сиѣ капата си и вдигна ръка та се прѣкрѣсти. Кръсти се дѣдо Ранчо и се моли на *Оня*, тамъ, горѣ; моли му се, ама не за себе си, . . . та онъ е вече старъ, неговото платно, дума се, е отдавна вече истъкано; . . . Моли се дѣдо Ранчо за своя Радой, за когото не знае ни кѣдѣ е, ни нѣкъ живъ ли е! . . . моли се за тия, що ги глѣда сега млади и зелени, а до часъ . . . какво ли, Боже, ще остане до часъ отъ тѣхъ?! . . . Зеръ крушума, зеръ сабѣта, зеръ полето разбиратъ отъ младостъ, . . . зеръ они знаятъ да аджедисватъ?! . . . Дѣдо Ранчо издигна слабитѣ си очи, та поглѣдна къмъ небето. Вѣтърътъ развѣялъ побѣлелия му, като сиѣгъ, перчимъ надъ набразденото съ бръчки чело. Впилъ своя изгасналъ поглѣдъ въ небето, па се мъчи да види: да ли глѣда Господъ отъ горѣ какво праватъ хората по тоя пусти, по тоя грозенъ свѣтъ! . . . Глѣда, глѣда, па сиѣ очи, наведе отчаяно глава, а двѣ едри сълзи се търколихъ по лицето му и замързнахъ на блѣднитѣ му, като воскътъ, страни! . . . Кой знае?! . . . може и да глѣда, може и да вижда, ама . . . знаешъ ли му какво крой? Значешъ ли му хесапитѣ?! . . . Божи работи — божи хесапе!

Дѣдо Ранчо посви очудено рамената си, като да искаше да каже, че му се видѣтъ малко аджедѣтъ тия Божи хесапе, па метна очи пакъ къмъ ония, що правѣхъ, може би, послѣдния кръсть на челата ся . . .

Дѣдо Ранчо забрави и своя Мурджо, и своята мъжа и неволя, и натоварената съ брашно кола, останала само съ единъ вирѣгнатъ волъ, па забрави и . . . и Божитѣ хесапе. Той се заглѣда въ нарѣденитѣ момчета, па метна очи, та поглѣдна и тѣхния началникъ. Оинатата му вита снага, като нѣкой левентъ, показваше го истински ювакъ. Но лицето му, това хубаво, като на нѣкоя мома лице, очуди дѣдо Ранчо. „Съвсѣмъ голобрадо, завалията“, промѣнка неволно старецътъ и настави въ мисльта си: „сѣщо като шиде прѣдъ Гергевденъ на касапница! . . . да те е жаль да глѣдашъ, че турѣтъ ножъ на вратѣтъ му! Коя ли го е майка раждала! . . . Да е да го види баишъ сега, като се готви за . . . за тая касапница, тѣжко и горко би било на тия гърди, отъ кѣдѣто е сисаль“! . . .

. . . Буу у у мъ, бумъ — бумъ . . . буу у у у мъ! . . . Молитвата се свърши и моляцитѣ се, вато се прѣкрѣстивхъ